

Santa Maria del Magnificat

Romà Casanova, bisbe de Vic

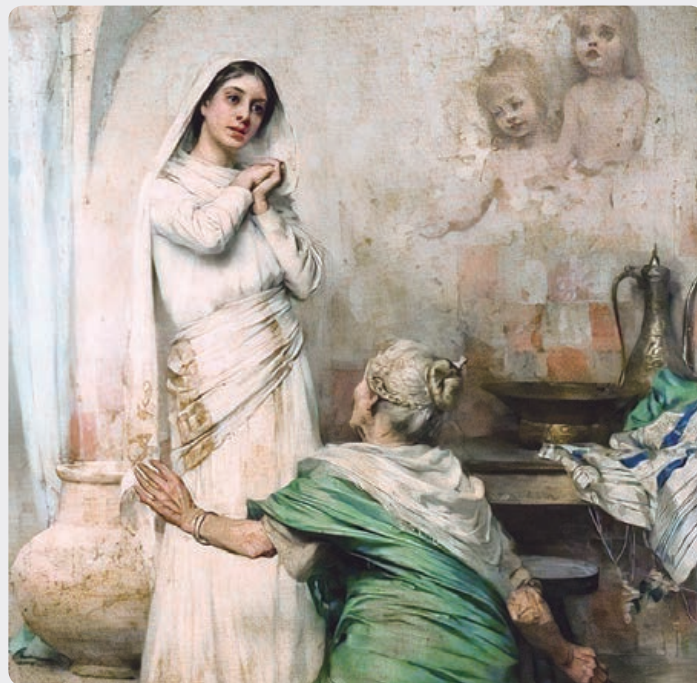

En la solemnitat de l'Assumpció de Maria el poble cristià s'alegra per la victòria de Déu sobre la mort, perquè una dona participa, per privilegi únic, ja que és la Mare del Redemptor, de la seva glòria en cos i ànima. En Maria es fa prímica el que serà realitat en la plenitud dels temps per a la humanitat redimida per Crist. Per això, veient la Mare de Déu com a esperança nostra, podem dir que l'amor ha vençut. En aquesta solemnitat, doncs, és adient —com es proclama en l'evangeli de la missa del dia— el cant marià per excel·lència, el *Magnificat*. En aquest càntic es reflecteix tota l'ànima de Maria, com si fos una icona seva, on podem veure-la tal com és.

Maria ens mostra que la grandesa de l'ésser humà neix de reconèixer la grandesa de Déu

Efectivament, ja en les seves primeres paraules es veu l'altaresa de la Verge, que no és cap altra que la seva petitesa, reconeixent l'única grandesa, la de Déu: *La meua ànima magnifica el Senyor*. Ella reconeix amb alegria que el Senyor és gran i, a més, desitja que sigui gran en el món, que sigui present en tothom, com ho ha estat en ella, fent-li el do de l'Emmanuel, el «Déu amb nosaltres». La noia de Natzaret no té por de Déu, perquè ella sap que no ve a prendre'ns la llibertat, sinó a rescatar-la de l'esclavatge del pecat i de la mort. El Senyor no ve a apoderar-se de res, sinó a donar-nos-ho tot.

Maria no cau en el parany en què sucumbiren els nostres primers pares, segons el relat bíblic. Ells temien que la grandesa del Senyor significués una minva per a ells. Desconfiaren, per l'engany del maligne, de Déu, veient-lo com a enemic de la seva vida i de la seva llibertat. L'error els va fer creure que lluny de la voluntat divina serien com déus.

Magnificat - James Clark - 1886

Aquesta desconfiança acompanya la història de la humanitat. En tot temps apareix la temptació: «Sereu més lliures com més lluny sigueu de Déu.» També en els nostres temps es fa present aquest engany, fent-ne opció no sols personal sinó també social. El tema de Déu no és present en l'àmbit públic. Es poden tractar tots els temes, excepte el de la religió com a relació viva amb el Senyor. La nostra societat, en general, pensa que sense relació amb el Creador la criatura pot trobar el sentit de la seva vida i caminar autònomament, seguint les seves idees i la seva voluntat sense obeir el que hi ha en el fons del seu ésser. Però no s'adona que, quan Déu desapareix, la persona humana no arriba a ser més gran, sinó al contrari: s'enfosqueix la seva dignitat més profunda, perdent l'esplendor divina en el seu rostre i restant solament un producte d'una evolució cega del qual es pot usar i abusar.

